

Sygn. akt I ACa 93/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lipca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA Ewa Kaniok

Sędzia SA Zbigniew Cendrowski

Sędzia SA Bogdan Świerczakowski (spr.)

Protokolant st. sekr. sąd. Joanna Baranowska

po rozpoznaniu w dniu 3 lipca 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa E. C.

przeciwko Przedsiębiorstwu (...) spółce akcyjnej z siedzibą w P.

przy udziale interwenienta ubocznego po stronie pozwanej (...) spółki akcyjnej z siedzibą w G.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 16 października 2013 r.

sygn. akt XVI GC 300/13

oddala apelację;

zasądza od Przedsiębiorstwa (...) spółki akcyjnej z siedzibą w P. na rzecz E. C. kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

UZASADNIENIE

E. C. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) wniósł o zasądzenie od Przedsiębiorstwa (...) S. A. z siedzibą w P. kwoty 100.016,07 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kaucji zabezpieczającej należyte wykonanie przez powoda umowy zawartej w dniu 12 grudnia 2006 r. z (...) sp. z o.o., którą to kaucję (...) S. A. (poprzednik prawny pozwanej spółki) zobowiązała się zapłacić na rzecz powoda (k. 2-5).

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu. W uzasadnieniu podniósł, że powód nie wykazał w pozwie z jakich rozliczeń wynika żądana przez niego kwota i zaprzeczył, aby § 9 ust. 4 porozumienia z dnia 12 grudnia 2006 r. stanowił samodzielne, umowne źródło roszczenia powoda wobec pozwanego o zapłatę. Wskazał też, że zachował należytą staranność, aby dowiedzieć się o wszystkich istniejących zobowiązaniach związanych z nabytym przedsiębiorstwem (...) S. A. (k. 91-95).

W dniu 17 sierpnia 2011 r. do sprawy w charakterze interwenienta ubocznego po stronie pozwanej przystąpiła (...) S. A. z siedzibą w G., wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów (k. 758–761).

Wyrokiem z dnia 15 marca 2012 r. Sąd Okręgowy w Warszawie uwzględnił powództwo, w uzasadnieniu wskazując, że bezspornym był fakt nabycia przedsiębiorstwa (...) S. A. przez pozwaną oraz zawarcia w dniu 12 grudnia 2006 r. porozumienia. Zdaniem Sądu pozwana spółka wiedziała o istnieniu porozumienia z dnia 12 grudnia 2006 r. i mogła się z nim zapoznać (k. 850, 858-868).

Na skutek apelacji pozwanego w dniu 8 stycznia 2013 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie (sygn. akt I ACa 1156/12) uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania. Sąd Apelacyjny wskazał, że zasadna okazała się część zarzutów zgłoszonych w apelacji pozwanego, w szczególności odnośnie odpowiedzialności pozwanego na podstawie art. 551 ust. 1 k.c. Sąd Apelacyjny zlecił przy ponownym rozpoznaniu sprawy, aby Sąd Okręgowy ocenił treść § 7 ust. 5 oświadczenia (...) sp. z o. o. i oświadczenie (...) S. A. z § 9 ust. 4 porozumienia. Wskazał, że Sąd Okręgowy oparł się jedynie na literalnym brzmieniu porozumienia z dnia 12 grudnia 2006 r. Wykluczył możliwość nadania oświadczeniu (...) S. A. z § 9 ust. 4 porozumienia innego znaczenia niż zgody na cesję wierzytelności (k. 959, 978- 999).

Wyrokiem z dnia 16 października 2013 r. Sąd Okręgowy zasądził na rzecz powoda całość roszczenia wraz z odsetkami od dnia 23 września 2010 r. do dnia zapłaty i orzekł o kosztach postępowania.

Podstawa faktyczna orzeczenia jest następująca.

E. C. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) wykonał prace dotyczące instalacji elektrycznych i technicznych w budynku nr (...) w ramach zadania „(...)”, a (...) sp. z o.o. zatrzymał kaucję zabezpieczającą należyte wykonanie umowy przez E. C. (k. 11-21). W dniu 12 grudnia 2006 r. zawarte zostało porozumienie pomiędzy (...) sp. z o.o. i powodem, podpisane również przez (...) S.A., które dotyczyło rozliczenia finansowego stron. W § 6 porozumienia strony potwierdziły, że do rozliczenia (poza innymi należnościami) pozostaje pobrana przez zamawiającego ((...) sp. z o.o.) od wykonawcy (powoda) kaucja z tytułu należytego wykonania umowy i z tytułu gwarancji w łącznej kwocie 133.215 zł, zaś w § 7 ust. 3 został określony sposób rozliczenia ww. kaucji.

W § 7 ust. 5 w związku z ust. 3 porozumienia (...) sp. z o.o. upoważniła nieodwołalnie (...) S.A. do dokonania zapłaty powyżej ustalonej kwoty bezpośrednio na rachunek powoda, ze skutkiem spełnienia świadczenia (...) S.A. w stosunku do zamawiającego – (...) sp. z o.o. i zamawiającego w stosunku do powoda.

W § 9 ust. 1 porozumienia z dnia 12 grudnia 2006 r. (...) sp. z o. o., celem zabezpieczenia zapłaty kwot wynikających z umowy z dnia 31 maja 2005 r. (umowa k. 11-21, od której E. C. odstąpił - k. 23 – 24) dokonało na rzecz E. C. przelewu swoich wierzytelności, zarówno obecnych, jak i przyszłych – posiadanych w stosunku do (...) S. A., a wynikających z umowy (...) do łącznej wysokości 542.842,74 zł brutto.

Zapłata kwot z tytułu kaucji (określonych w § 7 ust. 3 porozumienia z 12 grudnia 2006 r.) miała nastąpić w terminie i na warunkach określonych w § 7 ust. 3 bezpośrednio przez (...) S. A. na rzecz E. C. na podstawie pisemnego wezwania wystawionego przez E. C., przy czym kwoty zabezpieczeń potwierdzone miały być pisemnie przez zamawiającego.

W § 9 ust. 4 porozumienia z dnia 12 grudnia 2006 r. (...) S.A. jako Generalny Wykonawca oświadczył, iż zapoznał się z treścią niniejszego porozumienia oraz wyraził zgodę na dokonanie cesji, o której mowa w ust. 1 oraz zobowiązał się dokonać zapłaty na rachunek wskazany przez wykonawcę nie wcześniej, jak w terminach wymagalności jego zobowiązania w stosunku do zamawiającego (porozumienie k. 25-31).

Pozwana – (...) S. A. nabyła przedsiębiorstwo (...) S. A. z siedzibą w G. na podstawie umowy z dnia 30 marca 2007 r. (k. 366 i nast.) w wyniku realizacji umowy zobowiązującej do sprzedaży przedsiębiorstwa z dnia 10 lutego 2007 r. (k. 205 i nast.). W załącznikach do umowy nabycia przedsiębiorstwa zostały wskazane umowy z podwykonawcami, w tym z (...) – umowa z 31 maja 2005 r. na kwotę 8.306.326,30 zł (k. 268), rejestr umów czynnych z podwykonawcami (k. 469), gdzie wskazano między innymi trzyletni okres zatrzymania kaucji liczony od 2006 r. zatrzymanych wobec (...)

sp. z o.o. oraz bilans sporządzony na dzień 1 kwietnia 2007 r. (k. 689), w którym uwidocznione zobowiązanie wobec (...) sp. z o.o. na kwotę 833.333,56 zł.

Przed nabyciem przedsiębiorstwa (...) S.A. przy zachowaniu należytej staranności miała możliwość zapoznania się z treścią porozumienia z dnia 12 grudnia 2006 r.

Powód, jak wynika z protokołu końcowego wykonanych instalacji z dnia 28 grudnia 2006 r., wykonał prawidłowo ww. prace.

Stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie niekwestionowanych dowodów z dokumentów oraz zeznań świadków M. S. (k. 184-185), B. K. (k. 185-187), I. C. (k. 187-188) i B. W. (k. 817-820), które uznał za wiarygodne.

Sąd Okręgowy stwierdził, że pozwana spółka miała możliwość zapoznania się z treścią porozumienia z dnia 12 grudnia 2006 r., a zaniechanie tej czynności należy uznać za niedochowanie należytej staranności. Dlatego też, na podstawie art. 551 k.c. Sąd Okręgowy uznał, że pozwana ponosi odpowiedzialność solidarną za zobowiązania (...) S. A.

Według Sądu meriti powód domagał się od pozwanej spełnienia świadczenia wynikającego z zobowiązania (...) sp. z o.o. do zwrotu kaucji gwarancyjnej, zatrzymanej w związku z realizacją umowy o wykonanie instalacji elektrycznych i technicznych w ramach zadania „(...)”- § 7 ust. 3 i ust. 5 w zw. z § 9 ust. 5 ww. porozumienia. Niespornym było, że wierzytelność o zwrot kaucji przysługiwała pierwotnie powodowi wobec (...) sp. z o. o. Kwestia wymagalności oraz wysokości tej wierzytelności również nie była sporna między stronami.

Sąd Okręgowy dokonując wykładni postanowień porozumienia przyjął tzw. kombinowaną metodę wykładni zastosowaną przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 29 czerwca 1995 r. (sygn. akt III CZP 66/95) i uznał, że oświadczenie (...) S. A. zawarte w § 9 ust. 4 porozumienia, iż zobowiązuje się do dokonania zapłaty na rachunek powoda dotyczy nie tylko zobowiązania do spełnienia świadczenia wynikającego z wierzytelności, będącej przedmiotem cesji, ale jest również wyrazem akceptacji udzielonego przez (...) sp. z o.o. upoważnienia, ujętego w § 7 ust. 5 porozumienia do dokonania zapłaty na rachunek powoda kwot, o których mowa w § 7 ust. 3 porozumienia, ze skutkiem spełnienia świadczenia nie tylko w stosunku między (...) S. A. i (...) sp. z o.o., ale również między (...) sp. z o.o. i powodem, tj. spełnienia świadczenia wynikającego z zobowiązania do zwrotu kaucji. Oświadczenia te nie stanowią nawiązania nowego stosunku zobowiązaniowego, lecz modyfikację istniejących stosunków zobowiązaniowych. Konkludując Sąd Okręgowy uznał, że wykładnia oświadczeń (...) sp. z o.o. znajdującego się w § 7 ust. 5 oraz oświadczenia (...) S.A. z § 9 ust. 4 porozumienia daje podstawę do przyjęcia konstrukcji z art. 392 k.c. oraz 393 k.c.

O odsetkach Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 359 k.c. oraz art. 481 § 1 k.c., a także 482 k.c., zaś o kosztach procesu - na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy oraz na podstawie § 6 pkt. 6 orz § 13 ust. 1 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tj. Dz. U. z 2013 r., poz. 490; dalej: r. MS).

Apelację od powyższego wyroku wywiodła strona pozwana, zaskarżając go w całości i zarzucając naruszenie:

1 art. 229 k.p.c., poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że pozwany w toku procesu przyznał, że wartość wierzytelności powoda wobec pozwanej z tytułu zwrotu kaucji zabezpieczającej należyte wykonanie umowy o roboty budowlane wynosiła na dzień nabycia przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 551 k.c. nie mniej niż 91.598,25 zł oraz, że wierzytelność ta była wymagalna, a zatem dowód na tę okoliczność nie jest wymagany;

2 art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. przez uznanie, w oparciu o domniemanie faktyczne na podstawie art. 231 k.p.c., że skoro powodowi przysługiwała wierzytelność o zapłatę 542.842,74 zł, którą nabył w drodze cesji na podstawie § 9 ust. 4 porozumienia z 12 grudnia 2006 r., to wierzytelność powoda z tytułu kaucji, ma wartość wyższą niż kwota dochodzona

powództwem, a w konsekwencji uznanie, że powoda nie obciąża ciężar wykazania, że wierzytelność o zwrot kaucji w dniu zbycia przedsiębiorstwa miała wartość 91.598,25 zł;

3 art. 233 § 1 k.p.c. polegające na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów przez uznanie, że istnienie wierzytelności powoda wobec pozwanej o zwrot kaucji wynosi 91.598,25 zł, mimo że takiego wniosku nie można wyprowadzić na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego i przy zastosowaniu zasad logiki;

4 art. 65 § 2 k.c. przez jego niewłaściwe zastosowanie, polegające na przypisaniu oświadczeniu (...) S. A. zawartemu w § 9 ust. 4 porozumienia takiego znaczenia, które nie daje się ustalić w wyniku prawidłowej wykładni tego zapisu;

5 art. 392 k.c. i art. 393 k.c. przez ich niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że powoda należy uznać za osobę trzecią w rozumieniu art. 393 k.c. oraz, że interwenienta ubocznego należy uznać za osobę trzecią w rozumieniu art. 392 k.c., mimo że oba te podmioty brały udział w charakterze strony w czynności prawnej, którą Sąd I instancji uznał za pactum in favorem tertii lub za umowę o zwolnienie dłużnika od obowiązku świadczenia;

Apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i o przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego - w związku z zarzutami procesowymi w świetle których nadal ma miejsce nierozpoznanie istoty sprawy (art. 386 § 4 k.p.c.), ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów.

W odpowiedzi na apelację, powód wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenie kosztów. Wskazał, że zarzut naruszenia art. 229 k.p.c. jest niezasadny, a formułując go, pozwana oparła się na własnych twierdzeniach zawartych w pismach procesowych. Zdaniem powoda, w ramach zobowiązania, którego źródłem jest porozumienie z dnia 12 grudnia 2006 r. doszło niewątpliwie do świadczenia do rąk osoby trzeciej w rozumieniu art. 393 k.c. Powód podniósł także, że porozumienie z 2 maja 2007 r., zawarte pomiędzy pozwaną a (...) sp. z o.o., było realizowane przez pozwaną, czego dowodem jest załączony do pisma procesowego powoda z dnia 14 sierpnia 2013 r. wyciąg z rachunku bankowego powoda z dnia 31 maja 2007 r.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że Sąd Apelacyjny w pełni podziela ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji. Zgadza się też z ustaleniem Sądu meriti, że kwestia istnienia i wymagalności wierzytelności powoda wobec (...) sp. z o. o. oraz kwestia wysokości tej wierzytelności nie były sporne między stronami (k. 1136). Pogląd taki Sąd Apelacyjny wyraził już przy wcześniejszym rozpoznawaniu niniejszej sprawy (k. 993). W tym kontekście, nieskuteczny jest zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 229 k.p.c. ponownie podnoszony przez pozwaną w obecnie rozpoznawanej apelacji. Już w odpowiedzi na pozew pozwany wyraźnie przyznał, że „spółka (...) była (...) dłużnikiem Powoda w zakresie obowiązku zwrotu wymienionej kaucji” (k. 92). Również w załączonym do pozwu piśmie pozwanej złożonym w innej sprawie zawarto stwierdzenie, że „z porozumienia z 02.05.2007 r., jednoznacznie wynika, że strony zawierające to porozumienia ((...) i pozwana) uznały, że obowiązek zwrotu kaucji leży po stronie (...) (§ 5 pkt 2 i 3)” (k. 83). W apelacji pozwany kwestionuje zasadność dokonanego ustalenia, że wysokość kaucji wynosiła 91.598,25 zł. Niemniej, jak wynika z porozumienia z dnia 2 maja 2007 r. zawartego między pozwaną a (...) sp. z o. o., właśnie tak określona wysokość kaucji (wówczas niewymagalnej) była pozwanej znana i nie była przez nią kwestionowana (k. 65). Słusznie Sąd Okręgowy uznał, że oświadczenia pozwanej, kwestionujące zasadność wyliczeń dokonanych przez powoda, dotyczyły istnienia i wysokości kwoty wymagalnej od pozwanej na rzecz powoda, a nie od (...) sp. z o. o. na rzecz powoda. Sąd zaś uznał za niesporną wysokość roszczenia z tytułu kaucji między (...) sp. z o.o., a powodem, zaś wnioski co do istnienia, wysokości i wymagalności tej należności w stosunkach między pozwaną a powodem wyciągnął na podstawie dalszych rozważań opartych na poprawnie ustalonym stanie faktycznym.

W odpowiedzi na pozew negowana była wierzytelność wynikająca z umowy cesji (k.92). Dlatego też zarzut ten nie zasługuje na uwzględnienie.

Tej samej okoliczności dotyczy zarzut apelacji wskazujący na naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. Skarżący wyprowadza mylny wniosek, jakoby treść art. 554 k.c., zgodnie z którym odpowiedzialność nabywcy przedsiębiorstwa ograniczona jest do wartości przedsiębiorstwa według stanu z chwili nabycia oznaczała, że nabywca odpowiada jedynie za te długi zbywcy, których wysokość powód udowodnił w procesie dokumentami z dat wcześniejszych niż data nabycia przedsiębiorstwa. Ograniczenie wysokości odpowiedzialności nabywcy przedsiębiorstwa z art. 554 k.c. oznacza zaś jedynie, że nabywca ten nie może ponosić odpowiedzialności za długi, które powstały po dacie zbycia przedsiębiorstwa. Art. 554 k.c. nie ma charakteru formalnego i nie stanowi podstawy ograniczenia możliwości dowodowych drugiej strony procesu. Przeciwnie, jeżeli dokumentem z daty późniejszej niż data nabycia przedsiębiorstwa powód wykazuje, że pozwany w chwili nabycia przedsiębiorstwa wiedział o istnieniu długu, Sąd dając wiarę takiemu dowodowi, w żaden sposób nie uchybia zasadzie swobodnej oceny dowodów. Biorąc pod uwagę, że ustalenia co do wysokości kaucji Sąd Okręgowy uznał za niesporne między stronami oraz, że innymi dokumentami (por. w szczególności załącznik 1 do umowy – k. 469) powód wykazał, że w chwili nabycia przedsiębiorstwa dług z tytułu kaucji co najmniej powinien być pozwanej wiadomy przy zachowaniu należytej staranności, Sąd Apelacyjny nie uwzględnił ww. zarzutu.

Zarzut naruszenia art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. przez uznanie, w oparciu o domniemanie faktyczne na podstawie art. 231 k.p.c., że skoro powodowi przysługiwała wierzytelność o zapłatę 542.842,74 zł, którą nabył w drodze cesji na podstawie § 9 ust. 4 porozumienia z 12 grudnia 2006 r., to wierzytelność powoda z tytułu kaucji, ma wartość wyższą niż kwota dochodzona powództwem, a w konsekwencji uznanie, że powoda nie obciąża ciężar wykazania, że wierzytelność o zwrot kaucji w dniu zbycia przedsiębiorstwa miała wartość 91.598,25 zł, zdaniem Sądu Apelacyjnego nie znajduje żadnych podstaw w zaskarżonym wyroku, ani w jego uzasadnieniu. Sąd Okręgowy nie wskazał, aby jakichkolwiek ustaleń dokonał na podstawie domniemań faktycznych. Nie dokonywał też ustaleń, co do kwot przewyższających wartość dochodzonego pozewem roszczenia. Kwotę kaucji Sąd ad quem uznał za bezsporną w relacji między (...) sp. z o.o. a powodem, opierając się na oświadczeniach stron składanych w pismach procesowych i w toku rozprawy. W szczególności istotne były wskazane powyżej oświadczenia z kart 92, 83 i 65. W uzasadnieniu zarzutu pozwana wskazuje, że porozumienie, w którym wskazano wysokość kaucji (k. 65) zostało zawarte niemal pół roku po dokonaniu przelewu, o jakim mowa w § 7 ust. 3 i 5 porozumienia z dnia 12 grudnia 2006 r., a zatem jeżeli miałyby chodzić o tę samą kaucję, to treść porozumień jest ze sobą wzajemnie sprzeczna. W świetle dokonanej przez Sąd Okręgowy wykładni oświadczenia z § 7 ust. 3 i 5 porozumienia z dnia 12 grudnia 2006 r., Sąd Apelacyjny nie zgadza się z rozumowaniem przyjętym przez pozwaną. Przede wszystkim, błędnie pozwany posługuje się pojęciem przelewu, gdyż dokonując wykładni § 7 ust. 3 i 5 oraz § 9 ust. 4 porozumienia z dnia 12 grudnia 2006 r. Sąd Okręgowy nie dopatrywał się spełnienia essentialia negotii umowy przelewu. O umowie przelewu Sąd Okręgowy mówi wyłącznie w kontekście § 9 ust. 1 porozumienia, w którym jest mowa o przelewie wierzytelności przysługujących (...) sp. z o.o. względem pozwanej. Warto wskazać, że Sąd Okręgowy, kierując się wskazaniem Sądu Apelacyjnego zawartymi w uzasadnieniu wyroku z dnia 8 stycznia 2013 r. uznał, że oświadczenie pozwanej zawarte w spornych (§ 7 ust. 3 i 5 oraz § 9 ust. 4) postanowieniach porozumienia oparte jest na konstrukcji z art. 392 oraz 393 k.c. W ramach zasady swobody umów konstrukcja ta jest całkowicie dopuszczalna. W wyniku tak wykładanego porozumienia z 12 grudnia 2006 r., podstawowym dłużnikiem powoda pozostaje (...) sp. z o.o. Jednocześnie, stosunek między pozwaną a (...) sp. z o.o. nie jest stosunkiem gwarancji, gdyż (...) S.A. nie zobowiązała się zwolnić (...) z obowiązku świadczenia, a jedynie uzyskała jej zgodę (zaakceptowaną przez powoda), na spełnienie świadczenia w jej imieniu ze skutkiem zarówno między (...) a powodem, jak i między (...) a (...). Oznacza to, że z jednej strony pozwana jest osobą trzecią w stosunku między (...) a powodem (art. 392 k.c.), a z drugiej strony powód może żądać bezpośrednio od niej spełnienia świadczenia (art. 393 § 1 k.c.). Nie zachodzi zatem sprzeczność, którą próbuje wykazać pozwana w apelacji (k. 1145). Takie rozumowanie pozostaje w zbieżności z dyspozycją art. 554 k.c., zgodnie z którym nabywca z mocy prawa przystępuje do długi zbywcy, co skutkuje powstaniem między nimi solidarności biernej (por. J. Mojak, komentarz do art. 554 k.c., [w:] K. Pietrzykowski (red.), Kodeks cywilny. Komentarz. T. 1, Wyd. 7, Warszawa 2013).

Nie doszło także do niewłaściwego zastosowania art. 392 i 393 k.c. Jak wskazano powyżej, konstrukcja przyjęta przez sygnatariuszy porozumienia z 12 grudnia 2006 r. wymyka się stypizowanym formom umów z udziałem osób trzecich i stanowi swoiste połączenie konstrukcji z art. 393 k.c. oraz 392 k.c. Wszystkie typy umów z udziałem osób trzecich opisane w kodeksie cywilnym mają charakter modelowy i dyspozytywny (por. A. Olejniczak, komentarz do art. 391 k.c. – 393 k.c., [w:] A. Kidyba, Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania - część ogólna). Sąd Okręgowy nie dopatrzył się w tak skonstruowanym zobowiązaniu naruszenia ustawy, zasad współzycia społecznego czy natury stosunku prawnego łączącego podmioty zobowiązania. Również Sąd Apelacyjny nie widzi podstaw dla uznania takiej czynności za naruszającą granice zasady swobody umów (art. 3531 k.c.).

Powyższe rozważania są także odpowiedzią na kolejny zarzut apelacji, tj. zarzut naruszenia art. 65 § 2 k.c. Wbrew twierdzeniom pozwanej, Sąd Okręgowy, zgodnie z wytycznymi Sądu Apelacyjnego, dokonał właściwej wykładni spornych postanowień porozumienia. Skarżący zarzuca, że Sąd Okręgowy nie przeprowadził żadnych dowodów ułatwiających przeprowadzenie właściwej wykładni oświadczeń z § 7 ust. 3 i 5 oraz § 9 ust. 4 porozumienia z dnia 12 grudnia 2006 r. Wskazać w tym miejscu należy, że dowody sąd przeprowadza celem ustalenia okoliczności faktycznych (art. 227 k.p.c.), zaś kwestia wykładni jest przedmiotem oceny prawnej, która nie opiera się na dowodach, a jedynie na ustalonym za pomocą tych dowodów stanie faktycznym i właściwie zastosowanych przepisach prawa materialnego. Wbrew twierdzeniom pozwanego, Sąd Okręgowy wyraźnie wskazał jakie znaczenie przypisuje oświadczeniom zawartym w § 7 ust. 3 i 5 oraz § 9 ust. 4 porozumienia i jak wskazano powyżej, ocenę tę Sąd Apelacyjny podziela.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 6 r. MS w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 r. MS, zasądając od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.700 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

MS/C Wyr.4 Wyrok Sądu odwoławczego